

LEEF!

Staat u wel eens stil bij het onvermijdelijke, het einde van uw aardse bestaan? Als het doek valt, de heilige Petrus u opwacht en uw zwanenzang klinkt? In dit dictee belichten we de dag dat u kassiewijle gaat, de dag waarvan u weet dat die zal komen, die zelfs al vele malen gepasseerd is, maar, anders dan uw geboortedag, nog in nevelen gehuld is en hopelijk nog vele jaren voor u ligt.

Mijn fascinatie voor doodgaan en onze laatste reis ontstond vermoedelijk bij de eerste kennismaking ermee toen in onze lommerrijke tuin menig minuscuul diertje ten prooi viel aan onze vileine kat, die zijn jachttrofeeën voor onze deur drapeerde en ik daarop een uitvaartceremonieel organiseerde, compleet met condoleance.

Wat was ik euforisch toen ik als adolescent bij de plaatselijke uitvaartonderneming aan de slag mocht als oproepkracht met een nulurencontract en bij nacht en ontij eropuit gestuurd werd om mensen te verzorgen die de kraaienmars hadden geblazen. Als echte diehard combineerde ik mijn werk als zzp'er in het journaal met dat van de schaduwzijde van het leven.

Ik weet nog goed hoe ik op die goede vrijdag in mei als palfrenier de limousine vergezelde die traag over de kasseien richting aula rolde, waarna we collectief in ganzenpas een looiige sequoiahouten kist op de daarvoor bestemde schragen lieten neervlijen. De biedermeiers, lauwerkransen en in sfagnum gestoken bloemen waarvan de Latijnse namen me ontschoten zijn, drapeerden we consciëntieus rondom altaar en kathedraal.

Door toenemende ontkerkelijking wordt de geestelijke ceremonie gebaseerd op Bijbelse grondslag steeds meer een zeldzaamheid. Dat is jammer, want een dienst geleid door een protestantse of rooms-katholieke eerwaarde, geeft niet alleen cachet aan de zaak maar ook meer waarde.

De oud-gereformeerde prediker die deze dienst leidde was nog maar net aan het in memoriam begonnen of hij liep karmozijnkleurig aan, kreeg de bibberaties en viel als een blok voorover op de makkelijk schoon te houden epoxyvloer van de aula. Dankzij de aanwezige defibrillator wist een toevallig presente bhv'er de hartspier van de spreker weer aan de praat te krijgen, waarna de ceremonie vervolgd kon worden.

Helaas beleefde ik nog nimmer een teraardebestelling op het welbekende feeëriek en monumentale Boomkwekerskerkhof met zijn macabere ambiance, dat, anders dan doet vermoeden, niet louter beenderen van boomkwekers of andere botanici herbergt, maar een dwarsdoorsnee van de oorspronkelijke bevolking en waar grosso modo nog enkele honderden illustere plaatsgenoten tot stof liggen te vergaan.

De traditie om na het bewijzen van de laatste eer oer-Hollandse oma's cake te serveren, is met de jaren gesleten. In crematoria halen nabestaanden tegenwoordig nippend aan whisky of chai latte herinneringen op, terwijl de overledene op zijn of haar verassing wacht. Ook kun je na het ceremonieel tegenwoordig vergast worden op ciabatta's met carpaccio en mozzarella, kaiserbroodjes met waldorfsalade of roti met rijst.

Als ik één ding geleerd heb van werken bij een rouwcentrum, is dat het waarderen van onder de levenden te zijn. Mijn advies is daarom: LEEF! En laat leven! Word surveillant op het surfeiland, laat die hennatattoo aanbrenge in Marrakech, maak een West-Middellandse Zeecruise langs pittoreske plaatsjes, beleef een bungeejumpavontuur in de majestueuze Himalaya, bereid zinnenprikkelende gerechten en verwen je geliefde met afrodisiaca als artisjok en saffraan opdat je straks niet met een had-ik-maargevoel het loodje legt en in je pelerine wordt aangestaard door de achterblijvers, die toch vinden dat je er mooi bij ligt.